

Arrest

nr. 154 468 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 september 2013 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 16 januari 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 september 2015 weigert ook de Raad, bij arrest met nummer 151 991, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 31 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 december 2013 wordt deze aanvraag ontvankelijk en op 3 maart 2014 gegrond verklaard, waarna de verzoekende partij in het bezit wordt gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR).

1.3 Op 10 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot verblijf voordien toegestaan op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4 Op 26 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij het voormelde BIVR niet langer wordt verlengd. Deze beslissing wordt op 7 april aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 7 mei 2015 dient de verzoekende partij tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad. Bij deze vordering tot schorsing, gekend onder het rolnummer 172 797, dient de verzoekende partij per faxpost van 12 oktober 2015, bij afzonderlijk verzoekschrift, een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Op 14 oktober 2015, bij arrest met nummer 154 467, verwerpt de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing van 26 maart 2015.

1.5 Op 11 mei 2015 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Op 12 september 2015 wordt aan de verzoekende partij een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten toegekend, tot 22 september 2015.

1.6 Op 8 oktober 2015 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de heer: (...)
nationaliteit: Russische Federatie*

In voorkomend geval, ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

x *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

x *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 12.05.2015 en dat werd verlengd op 12.09.2015 met 10 dagen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 17.09.2013 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 16.01.2015. Betrokkene ontving vervolgens op 12.05.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 11.05.2015) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 08.09.2015. Betrokkene verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 11.05.2015) verliep op 22.09.2015.

Betrokkene heeft op 31.10.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. De verlening van zijn tijdelijk verblijf (BIVR) werd op 26.03.2015 door de DVZ geweigerd en op 07.04.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van de weigering tot verlenging van zijn tijdelijk verblijf, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding (...)"

1.7 Op 8 oktober 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt in dit verband onder meer dat de bestreden beslissing geen, minstens onvoldoende rekening houdt met de bijzondere gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Zij wijst daarbij in het bijzonder op een verslag van prof. Dr. P. M. van 21 april 2015 en stelt dat de staatssecretaris hiervan kennis had, daar dit gevoegd werd bij de stavingsstukken gehecht aan het verzoekschrift strekkende tot schorsing en nietigverklaring van de weigering tot verlenging van het BIVR en er in voormeld verzoekschrift ook zeer uitvoering wordt ingegaan op dit verslag en het belang ervan, en de staatssecretaris partij is in laatstgenoemde procedure. De verzoekende partij geeft aan dat de bestreden beslissing slechts verwijst naar de eerdere weigeringsbeslissing van 26 maart 2015, waarbij enkel overwogen wordt dat de verlenging van het tijdelijk verblijf werd geweigerd en dat de verwijdering

van het Belgisch grondgebied de verzoekende partij niet belet zich te laten vertegenwoordigen door haar raadsman in de hangende procedure met betrekking tot deze weigering. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde onvoldoende rekening houdt met haar huidige gezondheidstoestand, dat door louter te verwijzen naar de weigeringsbeslissing nog geen rekening gehouden wordt met de gezondheidstoestand en dat geen rekening wordt gehouden met de nieuwe gegevens welke dateren van na de weigeringsbeslissing. De verzoekende partij stelt dat het gebrek aan zorgvuldig onderzoek naar haar huidige gezondheidstoestand en het verzuim om rekening te houden met de nieuwe stukken en de nieuwe gegevens betreffende haar gezondheidstoestand bovendien strijdig zijn met de inhoud en de verplichtingen op grond van artikel 3 van het EVRM. Zij wijst met verwijzing naar de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State erop dat zelfs in het geval een ernstig zieke vreemdeling is uitgesloten van het voordeel van voormeld artikel 9ter, deze niet kan worden verwijderd zonder onderzoek of zijn verwijdering geen schending zou opleveren van voormeld artikel 3. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde minstens een onderzoek behoorde te voeren naar haar gezondheidstoestand, rekening houdende met de nieuw aangevoerde elementen, waarvan hij onbetwistbaar kennis had, en in het bijzonder de verklaring van prof. Dr. M. van 21 april 2015, die in niet mis te verstane bewoordingen aangeeft dat *“een hoog risico bestaat dat patiënt in Tsjetsjenië geen adequate opvolging kan krijgen en dat daarmee een belangrijke investering zoals een levertransplantatie is, hierdoor in het gedrang zou kunnen komen”*. Zij herhaalt dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar een (gebrekig gemotiveerde) beslissing van 26 maart 2015 (zonder rekening te houden met het meer relevante attest van prof. Dr. P. M.), hetgeen volgens haar niet aantoonde dat bij de totstandkoming van de bestreden beslissing op adequate wijze rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Ook geeft zij aan dat door te overwegen dat zij zich ter zitting kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman in de procedure strekkende tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 26 maart 2015 evenmin op een ernstige wijze rekening gehouden wordt met haar gezondheidstoestand en *“de medische risico”* bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Ter terechtzitting van 13 oktober 2015 wijst de raadsman van de verzoekende partij, nadat hij naar aanleiding van de terechtzitting de kans had gekregen het administratief dossier in te zien, bijkomend op een attest van dr. O. V., de huisarts van de verzoekende partij, van 7 oktober 2015 – zodoende van vóór de bestreden beslissing – waarin deze in duidelijke bewoordingen het belang van de nazorg benadrukt, erop wijst dat volgafspraken zijn gemaakt en wijst op levensbedreigende gevolgen. Ook geeft de raadsman van de verzoekende partij aan dat de verbalisant in zijn verslag zelf heeft aangegeven dat nazorg noodzakelijk is en dat er afspraken zijn gemaakt, en dat deze afspraken blijken uit het administratief dossier. De raadsman van de verzoekende partij meent dan ook dat er verschillende indicaties zijn dat de verzoekende partij nazorg moet genieten en deze niet kan genieten in het land van herkomst, maar dat dit niet te lezen valt in de bestreden beslissing.

3.3.2.2 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormelde artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en

7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De link tussen artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het in het licht van de gezondheidstoestand van een vreemdeling overeenkomstig artikel 3 van het EVRM te voeren onderzoek lijkt daarmee vast te staan.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet betwist wordt dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de medische procedure die de verzoekende partij heeft doorlopen, waarbij gewezen wordt op het feit dat haar “*verlening*” van haar tijdelijk verblijf (BIVR) op 26 maart 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd werd en op 7 april 2015 werd betekend, dat het hangend verzoek tot schorsing en nietigverklaring tegen deze beslissing de verzoekende partij niet belet haar verdediging door een advocaat naar keuze te laten waarnemen, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen, en dat deze advocaat al het mogelijke kan doen om haar belangen waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar voren brengt dat deze motivering niet volstaat, daar sinds het nemen van voormelde weigeringsbeslissing op 26 maart 2015 nieuwe gegevens voorliggen en niet blijkt dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden. In haar nota met opmerkingen meent de verwerende partij dat aangaande de gezondheidstoestand van de verzoekende partij recent reeds uitgebreid gemotiveerd werd en dat het niet toekomt aan de gemachtigde om bij het nemen van een bijlage 13*septies* de gezondheidstoestand van de verzoekende partij opnieuw aan een gedegen onderzoek te onderwerpen. Zij meent dat er wel mee rekening dient te worden gehouden, wat *in casu* gebeurd is.

De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet inderdaad slechts bepaalt dat met de gezondheidstoestand rekening moet gehouden worden, maar hij ziet niet in op welke manier de gemachtigde dit op afdoende wijze zou hebben gedaan door slechts rekening te houden met de gezondheidstoestand zoals deze voorlag bij het nemen van een beslissing aangaande artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 26 maart 2015, wanneer uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde tussen deze beslissing van 26 maart 2015 en de thans bestreden beslissing van 8 oktober 2015 kennis heeft gekregen (of had moeten krijgen) van medische gegevens die nog niet voorlagen bij het nemen van voormelde beslissing van 26 maart 2015. In dit verband dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geenszins betwist dat zij kennis had van het verslag van prof. Dr. M. van 21 april 2015 waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift meermaals verwijst, en dat zij ook op generlei wijze de door de verzoekende partij weergegeven inhoud van dit verslag betwist, waarbij de Raad opmerkt dat de weergave van de verzoekende partij beantwoordt aan hetgeen blijkt uit het betrokken verslag. Verder dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij ter terechtzitting ook geen bezwaar uit tegen het feit dat de verzoekende partij voor het eerst ter terechtzitting verwijst naar stukken uit het administratief dossier die dateren van 7 oktober 2015, waarvan de verzoekende partij stelt dat zij hiervan slechts net voor de terechtzitting kennis heeft genomen, en ook de inhoudelijke weergave ervan door de verzoekende partij niet betwist. De Raad stelt vast dat in het administratief verslag van 7 oktober 2015 inderdaad aangegeven wordt dat de verzoekende partij heeft verklaard zes maanden geleden een levertransplantatie te hebben ondergaan, onder begeleiding van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen te staan en nog verschillende afspraken gepland te hebben staan, waarna naar bijlagen wordt verwezen. Deze bijlagen betreffen enerzijds een attest van dr. O. V. van 7 oktober 2015, waarin verwezen wordt naar de vervolgsafspraken en naar het feit dat een onderbreking van de medicamenteuze therapie levensbedreigende gevolgen kan hebben, en anderzijds een “*Planning afspraken jaarcontroles*” van 24 september 2015, waaruit blijkt dat de verzoekende partij afspraken heeft in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen op 29 en 30 oktober 2015, 3 en 5 november 2015 en 24 december 2015.

Noch uit de bestreden beslissing noch elders uit het administratief dossier blijkt *prima facie* op welke manier de gemachtigde bij het nemen van de bijlage 13*septies* – beslissing die een bevel om het grondgebied te verlaten en een terugleiding naar de grens inhoudt, en waarvan niet betwist wordt dat ze een verwijderingsmaatregel betreft – rekening zou hebben gehouden met de huidige gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De verwerende partij maakt met haar betoog in haar nota met opmerkingen en ter terechtzitting, waarbij zij verwijst naar het feit dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de beslissing van 26 maart 2015 en het daartegen ingestelde beroep, niet aannemelijk dat deze motivering in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou volstaan, wanneer uit het administratief dossier blijkt dat vóór het nemen van de bestreden beslissing medische attesten werden voorgelegd die dateren van na voormelde beslissing van 26 maart 2015. De Raad benadrukt in dit verband nog dat het niet aan hem is, maar aan het bestuur, om deze medische

gegevens te beoordelen. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt echter dat de gemachtigde deze nieuw voorgelegde medische gegevens heeft betrokken bij zijn onderzoek in het kader van zijn uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Gezien is vastgesteld dat *prima facie* niet blijkt dat de gemachtigde op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, dient tevens te worden vastgesteld dat *prima facie* niet blijkt dat de gemachtigde op afdoende wijze is nagegaan of de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand een risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wanneer zij verwijderd wordt naar haar land van herkomst. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM verwijst de verwerende partij in haar nota met opmerkingen opnieuw naar de beslissing van 26 maart 2015 en naar het medisch advies van 24 maart 2015 dat voorafgaandelijk aan deze beslissing werd genomen. Om dezelfde redenen als hoger uiteengezet met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan *prima facie* echter niet worden aangenomen dat zulke verwijzing volstaat, gelet op de nieuw voorgelegde medische gegevens waarvan niet blijkt dat ermee rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en (de beoordelingsplicht in het licht van) artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen van dit middel en op de andere middelen dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is

uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Zij wijst immers uitdrukkelijk op de door haar hoger uiteengezette schending van voormeld artikel 3.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar haar betoog aangaande het middel geput uit artikel 3 van het EVRM. Zodoende kan ook de Raad verwijzen naar hetgeen hij in dit verband hoger, in het punt 3.3.2.2, heeft gesteld.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij bij een gedwongen verwijdering naar haar land van herkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. VAN DEN BOSSCHE